

1

เสียงกริ่งแทรกเข้ามาท่ามกลางความเงียบบังคับของบรรยากาศยามราตรี ลมยามดึกพัดผ่านหุบเขาตงหวีตหวี พังคล้ายเสียงยมทูตคู่เรียกวิญญาณที่กำลังจะหลุดออกจากร่าง

ขณะนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นหินขัดอันเย็นเฉียบภายในห้องนอนของตัวเอง ในคืนวันเกิดครบรอบเก้าสิบปีของตัวเอง วิกรม จงวิจิตร ก็ตระหนักว่า ชีวิตนี้คงเหลือเวลาอีกไม่นานแล้ว แต่ความตายยังเป็นสิ่งที่เขาหวาดกลัวรองลงไป

สัตยาบันแห่งศตวรรษถูกคุกคาม ผู้บุกรุกยามราตรีรู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขา ตัวตนของผู้พิทักษ์แห่งสิบสองนักษัตร ที่ซ่อนตัวอย่างเงียบสงบภายใต้การเปลี่ยนแปลงของกาลเวลา

วิกรมรู้สึกลัวหวาดกลัวยิ่งกว่าความตายที่กำลังจะมาเยือน ผู้บุกรุกในคืนนี้มาเพื่อต้องการสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่าชีวิตและทรัพย์สินเงินทองของเขา และมีอันตราร้ายแรงกว่าการจู่โจมทุกครั้งในรอบหกทศวรรษที่เหล่าสิบสองนักษัตรเคยเจอมา บางทีนักษัตรอีกสิบเอ็ดคนที่เหลืออาจจะถูกกำจัดไปหมดแล้วก็ได้ แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม มันจะไม่วันได้ครอบครองสิ่งที่สิบสองนักษัตรอุทิศชีวิตเพื่อการพิทักษ์เด็ดขาด สิ่งที่มีนั้นได้ไปก็แค่กลวง ล่อผู้มั่งร่ำไปสู่วงบับที่คาดไม่ถึง

กับดักทรงพลังที่มีไว้จัดการกับผู้คุกคามสัตยาบันแห่งศตวรรษ

สัตยาบันแห่งศตวรรษที่เหล่าสิบสองนักษัตรร่วมพิทักษ์ ดำเนินผ่านมรสุมวิกฤตครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างมั่นคงดูภูมิที่ไม่มียวันโยกคลอน แต่ขณะนี้ความ

ตายของเขา กำลังจะกลายเป็นตัวแปรสำคัญที่พลิกผันภารกิจสู่ความล่มสลาย
สัตยาบันแห่งศตวรรษกำลังจะสูญหายไปตลอดกาล ต้องหาใครสักคนมาเป็นตัว
ตายตัวแทนของเขา เพื่อสานต่อภารกิจอันยิ่งใหญ่ไปสู่เป้าหมายของการพิทักษ์

แต่ใครเล่าจะมีสติปัญญาและจิตใจมั่นคงพอจะมาเป็นผู้ทำหน้าที่อันทรง
เกียรตินี้ได้

สิบสองนักษัตริย์ถือกำเนิดในช่วงสงครามมหาเอเชียบูรพา จุดประสงค์เพื่อ
พิทักษ์ของสิ่งหนึ่งไว้ เพื่อกอบกู้ชาติจากสงครามแห่งศตวรรษที่จะอุบัติขึ้นในอนาคต
ผู้ให้กำเนิดสิบสองนักษัตริย์ได้ใช้สายตาอันแหลมคม มองผ่านกาลเวลาอันยาวนาน
มาเห็นภัยคุกคามอันใหญ่หลวงของชาติ จึงได้ประกาศสัตยาบันแห่งศตวรรษขึ้นมา
และมอบหมายให้สิบสองนักษัตริย์เป็นผู้ปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่ นักษัตริย์ผู้ดีมี
ในอุดมการณ์อันแน่วแน่แต่ละคน ไม่มีโอกาสได้รู้จักหน้าตาและชื่อเสียงของ
นักษัตริย์อีกสิบเอ็ดคนที่เหลือ เพื่อป้องกันการทรยศหักหลัง

ในช่วงเวลานี้ แม้จะรู้ตัวว่าไม่อาจปฏิบัติหน้าที่อันทรงเกียรติต่อไปได้ วิกรม
ก็ไม่กล้าส่งมอบหน้าที่การพิทักษ์ไปให้ใครรับช่วงต่อ ต่อให้รู้ว่าจะติดต่อกับพวกเขาได้
ยังไงก็ตามเถอะ การจู่โจมในคืนนี้ปรากฏชัดเจนว่า ไม่ใช่ภัยคุกคามจากภายนอก
แต่เป็นการทรยศหักหลังในกลุ่มสิบสองนักษัตริย์ด้วยกันเอง มีใครบางคนตระบัด-
สัตย์ต่อคำปฏิญาณของสิบสองนักษัตริย์ และต้องการครอบครองสัตยาบันแห่ง
ศตวรรษเอาไว้เอง

ความเจ็บปวดจากพิษของลูกปืนที่ฝังอยู่ในช่องอกแล่นไปทั่วร่าง วิกรม
ตระหนักว่า ชีวิตของเขาคงเหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น เสียงกริ่งก็เงียบหาย
ไปแล้ว เป็นไปได้ว่าผู้มาเยือนที่หน้าประตูรั้วคงจะกลับไปแล้ว โอกาสที่เขาจะส่ง
มอบภารกิจของสิบสองนักษัตริย์แก่ใครสักคนจึงเป็นอันจบสิ้นลง

วิกรมเหลือบตามองนาฬิกาแดดบนผนังเหนือเตียงนอน เป็นทรงกลม
ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสิบห้านิ้วของหินทรายสีชมพูระจางอยู่ในแสงไฟที่ส่อง
ลงมาจากเพดานสูง เติมเดียวของมันเป็นซี่ตรงตำแหน่งของเลขสิบสอง ไม่เคยขยับ-
เขยื้อนเลย สื่อความหมายถึงอุดมการณ์อันเที่ยงตรงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนั่นก็คือ
สัตยาบันแห่งศตวรรษ

ชั่วขณะหนึ่ง ระหว่างที่จ้องมองนาฬิกาแดดในยามดึกสงัด วิกิร์มก็รู้สึกเหมือนมีแสงแดดส่องมาจับพื้นผิวของหินทรายสีชมพู และจุดประกายสว่างไสวขึ้นในหัวของเขา

สิบสองนักษัตริย์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่อันทรงเกียรติ มิได้มาจากการแต่งตั้งของใครคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ได้รับการเลือกสรรจากดวงดาวต้องส่งมอบภารกิจคืนสู่ดวงดาว และดวงดาวจะเป็นผู้เลือกสรรผู้พิทักษ์คนต่อไป

วิกิร์มเร่งกดปลายนิ้วลงบนปุ่มโทรศัพท์มือถือ ขณะที่ยลหายใจของเขาเริ่มอ่อนแรงลงทุกที

ขณะนั้นอยู่หลังพวงมาลัยรถเก๋งฮอนด้ารูปร่างเพรียวลม พุ่งทะยานฝ่าความมืดไปตามถนนยางมะตอยสีดำ ลัดเลาะไปตามเชิงเขาอันคดเคี้ยวเลี้ยวลด การดู กาลัญญูก็นึกถึงคำสั่งเสียแสนประหลาดของคุณลุงผู้เป็นนายพลตำรวจชื่อดัง ซึ่งถูกهامส่งโรงพยาบาลกลางดึกด้วยอาการโรคหัวใจกำเริบเฉียบพลัน

ในขณะที่ถูกเข็นเข้าห้องผ่าตัดฉุกเฉิน คุณลุงได้พร่ำขอร้องบางอย่างกับเขา “ถือว่าลุงขอเป็นครั้งสุดท้ายเถอะการดู ลุงอาจจะไม่มีโอกาสได้ออกมาจากห้องผ่าตัดอีกแล้ว แต่ลุงมีอีกสิ่งหนึ่งที่必须ทำ และลุงก็มองไม่เห็นใครอีกแล้วที่จะช่วยได้ เรื่องนี้สำคัญมาก แต่มันอาจจะฟังดูเหลวไหลไปสักหน่อย...”

มันยิ่งกว่าเหลวไหลเสียอีก การดูทั้งงุนงงและแปลกใจ ดูเหมือนว่าในตอนนั้นคุณลุงก็ยังมีสติสัมปชัญญะดีอยู่ แต่ทำไมถึงได้เพ้อเจ้อไปไกลขนาดนั้นก็ไม่ว่า

ถ้าเกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีทางเกิดขึ้นได้ ให้เขาทำในสิ่งที่ไม่มีทางเป็นไปได้

บ้าชัด ๆ ลูกเต๋าของตัวเองก็อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา แต่ทำไมคุณลุงถึงได้เจาะจงมาที่คนเป็นหลานก็ไม่รู้ ทำให้เขาต้องถูกมองด้วยสายตาแปลก ๆ ทั้งจากคนในครอบครัวของคุณลุงเอง และจากเจ้าหน้าที่พยาบาล ทั้งที่เขาก็ไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร และคงไม่มีวันเข้าใจไปตลอดชีวิต แต่ก็จำเป็นต้องรับปากเพื่อให้คุณลุงสบายใจก่อนเข้าห้องผ่าตัด

ขณะนี้ คุณลุงกำลังนอนโคมาอยู่ในห้องไอซียู แต่เขาต้องขับรถข้ามจังหวัดมาทำงานไกลถึงหนึ่งร้อยกิโลเมตร เบื้องหน้า กำแพงสูงก่อด้วยหินทอดตัวขนาน

ไปกับถนนปรากฏอยู่ในแสงไฟรถ มองดูคล้ายยักษ์กำลังไคร่ครวญถึงการกระโจนขึ้นมาเสี่ยงอันตรายบนท้องถนน ส่วนอีกฟากหนึ่งของถนน มีป้ายคำขวัญประจำจังหวัดแผ่นใหญ่ติดตั้งอยู่กับซุ้มที่ตกแต่งอย่างสวยงามด้วยก้อนหินและพันธุ์ไม้ประดับ

“นครนายก เมืองในฝันที่ใกล้กรุง...”

แต่คืนนี้มันเป็นฝันร้ายของใครบางคน การรูดนีกะ รวมทั้งของฉันด้วย

แวบหนึ่ง ขณะมองข้ามกำแพงหินไป การรู้สึกคล้ายกับว่า เขาได้เห็นเสื้อตัวมหึมาหอบอยู่ใต้แสงจันทร์ เป็นเสื้อร้ายที่มีประกายตาแรงกล้า ช่มชู้นเขารอบด้านให้อยู่ใต้ความสงบ ก่อนที่เขาจะรู้ในอีกสองสามวินาทีต่อมาว่า มันเป็นสถาปัตยกรรมที่ประหลาดล้ำ

การรูดเลี้ยวรถผ่านประตูรั้วที่ดูเหมือนจะเปิดไว้รอเขาโดยเฉพาะ เข้าสู่อาณาเขตของบ้านหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวกลางอ้อมกอดของขุนเขา แต่คืนนี้นบ้านไม่เงียบเหงา ทั้งรถตำรวจและรถพยาบาลจอดอยู่เต็มลานหน้าบ้าน พวกเจ้าหน้าที่เดินกันขวักไขว่ ไฟพุกดวงสว่างจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหตุอาชญากรรมรายนี้เป็นบุคคลสำคัญขนาดไหน เจ้าหน้าที่ที่กรมสอบสวนคดีพิเศษอย่างเขาถึงได้ถูกเรียกตัวมาลงดึก เขาได้เลื่องลือว่างานนี้ตำรวจท้องที่คงกำลังปวดหัวกันอยู่

การรูดจอดรถตรงหน้าเสื้อที่สลักจากหินแกรนิตสีดำสูงหนึ่งเมตรครึ่ง เสื้อหินอำพาทูลำพวน หันหน้าออกไปทางประตูรั้ว คล้ายกับจะขู่กรรโชกผู้คนที่ยังจวนผ่านไปมา อย่าเข้ามา ถ้าไม่ได้รับอนุญาต

การรูดตัดสินใจไม่หยิบปืนพกที่เก็บไว้ในกระเป๋ามา ในฐานะเจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีพิเศษ สิ่งที่เขาต้องกังวลคือการไขความกระจ่างของคดี ไม่ใช่ไล่ล่าผู้ร้าย สถิติปัญญาจึงมีความสำคัญต่อเขามากกว่าอาวุธ จนกระทั่งเมื่อปีที่แล้วเขาจึงได้รับบทเรียนว่า อาวุธก็มีความสำคัญพอๆ กับสติปัญญา เมื่อเขาตกเป็นเป้าหมายของอิทธิพลมืด และตกเป็นผู้ต้องหาที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องการตัวมากที่สุด

คำคืนนี้ก็เหมือนวันอื่นๆ ที่เขาแต่งตัวสบายๆ ในแบบที่ชอบเป็นการส่วนตัว ด้วยเสื้อยืดคอกลมสีขาวยาวกับกางเกงยีน และสวมเสื้อแจ็กเกตคลุมทับเพื่อให้ดู

เรียบร้อย โดยหน้าที่ที่ต้องทำงานกับหลักฐานเพื่อไขปริศนาของคดีอาชญากรรม เป็นเหมือนผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของกรมตำรวจ เครื่องแบบสีกากีผ้าเนื้อหนา ที่รัดแน่นจนอึดอัดจึงกลายเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน การรื้อจึงแต่งเครื่องแบบ แคนปีละครั้งเท่านั้น คือวันตำรวจแห่งชาติ แต่ในปีที่แล้วเขาต้องแต่งเพิ่มอีกหนึ่ง วัน เมื่อได้รับการเลื่อนยศ หลังจากผ่านบททดสอบที่เกือบจะเอาชีวิตไม่รอด

จากร้อยตำรวจโทเป็นร้อยตำรวจเอก ช่างคุ้มค่าเหลือเกินกับการที่เขา เกือบจะต้องตกเป็นอาชญากรที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติสั่งจับตาย

ด้วยความเคยชินที่ฝึกจนติดเป็นนิสัย พอลงจากรถได้การรื้อก็กวาดตามอง ไปรอบ ๆ อย่างสำรวจตรวจตรา บ้านหลังนี้ดูไม่เหมือนบ้านเลย รูปร่างของมันดู ที่่อ ๆ เหมือนเอากล่องสี่เหลี่ยมขนาดต่าง ๆ มาตั้งเรียงกัน บางส่วนก็สูง บางส่วนก็ ต่ำ และมีองค์ประกอบหลักเป็นหิน ยิ่งได้มาเห็นในเวลากลางวันแบบนี้ด้วยแล้ว ทำให้เกิดแสงเงาที่ดูคล้ายกับเสื้อตัวมืหมา กำลังหมอบอย่างสงบหลังอ้อมเมาจาก อาหารมื้อใหญ่ ดูไม่ออกกว่าเป็นสถาปัตยกรรมแบบไหน แต่เชื่อได้เลยว่า เจ้าของ บ้านหลังนี้คงชื่นชอบศิลปะการสร้างปราสาทหินของชาวขอมโบราณเป็นพิเศษ

ภายในกำแพงหินสูงสองเมตรที่โอบล้อมพื้นที่ในหุบเขา เต็มไปด้วยรูปสลัก หินของสารพัดสัตว์ตั้งประดับอยู่รอบบ้านหลังใหญ่ ปริมาณของมันทำให้รู้สึก เกะกะมากกว่าจะดูเป็นศิลปะการประดับตกแต่งสนามหญ้า ที่สะดุดตามากที่สุด เห็นจะเป็นสระน้ำที่อยู่ทางทิศตะวันออกของตัวบ้าน ซึ่งมีพญานาคตัวใหญ่โผล่ขึ้น มาพ่นน้ำอยู่กลางสระ ส่วนด้านทิศตะวันตกชิดกำแพงหิน มีสิ่งก่อสร้างเป็นโรงเรือน เปิดโล่งเพื่อรับลม ก้อนหินที่ยังอยู่ในขั้นตอนการสลักตั้งเรียงรายอยู่ในนั้น บาง ก้อนเริ่มจะเป็นรูปเป็นร่างแล้ว แต่บางก้อนยังดูไม่ออกเลยว่าจะสลักเป็นอะไร สะเก็ดหินที่เกิดจากการสลักกระจายอยู่เต็มพื้นซีเมนต์ เครื่องมือที่ใช้สลักกองสุม กันอยู่บนโต๊ะ ถัดไปทางด้านหลังบ้านมีไม้ใหญ่ประเภทให้ร่มเงายืนตระหง่านเป็น เเงาตำหะมีนอยู่ใต้แสงจันทร์ คล้ายกับเป็นตัวแทนของผู้ทรงอิทธิพลที่คอยอุปถัมภ์ อยู่ข้างหลัง

ลมยามดึกพัดผ่านหุบเขาให้ความรู้สึกเย็นสบาย ช่วยผ่อนคลายความอึดอัด ของอากาศปลายเดือนเมษายน การรื้อเดินตรงเข้าไปหานายตำรวจวัยประมาณ

ห้าสิบปี สวมเครื่องแบบสี kaki ยืนสูบบุหรี่อย่างเคร่งเครียดอยู่หน้าบ้าน ท่าทางน่าจะเป็นผู้รับผิดชอบคดี “สารวัตรदनัยใช้ไหมครับ ผมร้อยตำรวจเอกการุณ กาลัญญ จากดีเอสไอ”

“คุณมาเข้าไปหน่อยนะผู้กอง” เจ้าของคดีอับดุลหะอีกครึ่ง ก่อนจะทิ้งมันลงพื้น แล้วขยี้ด้วยรองเท้าหนังสีดำมันวับ “จากกรุงเทพมาถึงที่นี่ไม่น่าจะใช้เวลาเดินทางเกินสองชั่วโมง”

แค่คำทักทายแรก การุณก็รู้เลยว่า คดีนี้เขาต้องทำงานร่วมกับคนที่ทั้งเจ้าอารมณ์และเจ้าระเบียบชนิดที่แทบจะกระดิกตัวไปไหนไม่ได้ “พอดีลุงของผมเข้าห้องผ่าตัดฉุกเฉิน เลยมีเรื่องสั่งเสียผมนิดหน่อย”

“คงเป็นเรื่องมรดกสินะ”

การุณยกไหล่ เขาจับน้ำเสียงได้ว่า สารวัตรदनัยไม่เชื่อคำแก้ตัวนี้ และเหตุหนักที่ต้องมาเยือนเธอ เขาแทนที่จะเอาเวลาไปทำคดีให้คืบหน้ายิ่งขึ้น “ไม่ใช่ครับ”

“ไม่ใช่หรื” สัมผัสเสียงของสารวัตรदनัยห้วนกระด้าง “มันคงเป็นเรื่องสำคัญมากสินะ คุณถึงได้มาช้า”

การุณชักไม่ชอบการกระแทกกระแทกแบบนี้แล้ว “ท่านบอกผมว่า ถ้าพระคิจะตกลงสู่พื้น ให้ผมทำอะไรบางอย่าง”

“หือ...” สารวัตรदनัยจ้องหน้าเขาด้วยสายตาแปลก ๆ “มันลุงของคุณก็คงจะป่วยหนักจริง ๆ”

“เรามาเริ่มกันเลยดีกว่าครับ ผมคิดว่าสารวัตรคงอยากสรุปสำนวนคดีให้เสร็จ ก่อนที่พวกนักข่าวจะรู้เรื่องฆาตกรรมในคดีนี้” การุณตัดบท ก่อนที่การสนทนากับเจ้าของคดีจะทำให้เขากระอักกระอ่วนมากไปกว่านี้ คดีนี้เขาถูกมองด้วยสายตาแปลก ๆ มากพอแล้ว

“ก็อย่างที่เห็นนะ” สารวัตรदनัยเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ “ผู้ตายชื่อ วิกรม จงวิจิตร อายุห้าสิบปีแล้ว แต่ยังแข็งแรงมาก ท่านเป็นช่างสลักหินฝีมือประณีต แม้ว่าตอนนั้นท่านไม่ได้ลงมือทำด้วยตัวเองแล้ว แต่ผลงานก็ยังเป็นที่ชื่นชอบของลูกค้าทุกคน นอกจากนี้ท่านยังชอบช่วยเหลือสังคมในด้านการกุศลอยู่เสมอ”

ถ้อยคำของสารวัตรदनัยแสดงให้เห็นว่าสนิทสนมกับผู้ตายในระดับหนึ่ง “เท่าที่ฟัง” การถอนออกความเห็น “ดูเหมือนว่าเหยื่อฆาตกรรมรายนี้ไม่เคยมีศัตรูที่ไหนเลย”

“คุณปฏิกรรมเป็นทั้งคนแก่ใจดี และคนรวยผู้มีน้ำใจ” สารวัตรदनัยย้ำหนักแน่น “ใครก็ตามที่ทำกับคนแบบนี้ได้ลงคอ ผมจะไม่ยอมปล่อยให้มันลอยนวลไปไม่ได้เด็ดขาด”

ทุกครั้งที่มิดีฆาตกรรมเกิดขึ้น สิ่งแรกที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องทำก็คือตั้งประเด็นสังหาร เพื่อเป็นกรอบในการสืบสวนสอบสวนให้รัดกุม การนึกคิดว่าสารวัตรदनัยน่าจะเอ่ยถึงเรื่องนี้เป็นประโยคแรก แต่ดูเหมือนว่าคีนนี้มีเรื่องที่ต้องคิดหนักกว่าการตั้งประเด็นสังหาร “ไม่มีพยานเห็นเหตุการณ์เลยหรือครับ”

“คุณปฏิกรรมเป็นคนสันโดษ ไม่มีญาติพี่น้องหรือลูกหลานที่ไหน ท่านพักอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้เพียงลำพัง”

การค้นค่อนข้างแปลกใจ คนในวัยนั้นะรี พักอยู่ตัวคนเดียว เขาหันไปมองก้อนหินที่ขึ้นรูปสลักอยู่ในโรงเรือน สภาพที่เห็นดูขัดแย้งกับคำบอกเล่าของเจ้าของคต “แล้ว...”

“พวกคนงานเป็นคนในพื้นที่ เลยทำงานแบบเข้าไปเย็นกลับ รวมทั้งแม่บ้านด้วย” สารวัตรदनัยโบกมือ คล้ายจะอ่านความคิดของเขาออก “เราเรียกตัวมาสอบปากคำหมดทุกคนแล้ว แต่ไม่พบพิรุอะไรเลย”

ในการสืบสวนคดีฆาตกรรมนั้น ไม่อาจมองข้ามสิ่งใดไปได้เลย และต้องเริ่มจากก้าวแรกที่เข้ามาในบ้านที่เกิดเหตุ เพื่อประเมินดูว่า ฆาตกรเข้าออกที่นี่ได้อย่างไร การลงแจ้งชี้มือไปทางประตูรั้วที่เขาเพิ่งขับรถผ่านเข้ามา “ประตูนั้น ตอนที่กำลังมาถึง มันเปิดไว้อย่างนั้นหรือเปล่าครับ”

“มันปิดอยู่” สารวัตรदनัยชี้มือส่งเดชไปทางประตูบ้าน “ประตูรั้วติดตั้งระบบไฟฟ้าเอาไว้ เปิดปิดด้วยปุ่มที่อยู่ในห้องรับแขก”

ก็สมควรอยู่หรือ การุณนี้ คนวัยนี้จะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปเปิดประตูเหล็กหนักขนาดนั้นได้ทุกวัน

สารวัตรदनัยหันหลังเดินนำขึ้นบันไดหินอ่อน ไปสู่ประตูไม้สีแดงเข้มสอง

บานที่ประกบกันอยู่ แล้วเปิดมันออก ลมอุ่นๆจากภายในพัดออกมาเบาๆ

เหมือนกำลังจะเข้าไปไขปริศนาในท้องเสือ

กลางสังหรณ์ที่ผ่านเข้ามากระทบใจช่างแปลกนัก การรู้ณัฐตความสดชื่น
จากอากาศในหุบเขาเป็นครั้งสุดท้าย พยายามทำสมองให้ปลอดโปร่งก่อนจะเจอ
เรื่องเครียดอีกครั้งในคืนนี้ แล้วก้าวตามสารวัตรไป

2

พอก้าวเข้าไปในห้องรับแขกอันโอโถง การณ กาลัญญ ก็สัมผัสได้ว่า
เหยื่อฆาตกรรมรายนี้คงเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่นมั่นคงเกินกว่าคนธรรมดาทั่วไป จึง
ถ่ายทอดอารมณ์ออกมาทางสภาพแวดล้อมรอบตัว ไม่ใช่แค่ตัวบ้านเพียงอย่าง
เดียวที่มีองค์ประกอบหลักเป็นหิน แต่เครื่องเรือนและเครื่องประดับตกแต่งส่วน
ใหญ่ก็ทำมาจากหิน โต๊ะหินอ่อนตัวใหญ่รูปทรงรีเหมือนโต๊ะประชุมขุนศึกดั้งเดิม
อยู่กลางห้อง แก้วไม้สักเจ็ดตัวตั้งเรียงอยู่โดยรอบ อีกสองตัวล้มตะแคงอยู่บนแท่น
หินขัดมันวาว แผ่นกระดาดหะไรสักอย่างกระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะ บางส่วนก็ตกลง
มากองอยู่ที่พื้น เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองคนกำลังเก็บลายมือแฝงอยู่ ดูเหมือน
ว่าสารวัตรदनัยระดมกำลังเจ้าหน้าที่มาทำคดีนี้มากเป็นพิเศษ

การณมองเลยไปอีกมุมหนึ่งของห้องรับแขก และสะดุดตากับหญิงสาวที่นั่ง
ตกตะลึงอยู่บนโซฟาสักหลาดสีดำ มีนางพยาบาลคอยดูแลอยู่ใกล้ๆ เจ้าหน้าที่
ตำรวจคนหนึ่งพยายามสอบถามอะไรเธออยู่

สอบปากคำคนงานรี แต่ผู้หญิงคนนี้ดูไม่เหมือนช่างสลักหินเลยสักนิด
และไม่น่าจะเป็นแม่บ้านด้วย อายุของเธอคงประมาณยี่สิบปลายๆ หรือสามสิบ
ต้นๆ รูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวละเอียด และบอบบางเกินกว่าจะมาเป็นคนงาน
ในบ้านหลังนี้ได้ ผมยาวเหยียดตรงดำขลับได้รับการดูแลอย่างดี ใบหน้าดูอ่อนหวาน
แม้ในยามนี้จะถูกข่มไว้ด้วยความตกใจก็ตาม เธอสวมกางเกงยีนรัดรูป รองเท้า
บูตสีดำหุ้มข้อ ท่อนบนเป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว สวมทับด้วยเสื้อกั๊กสีน้ำตาล

กระเป๋าดูเดินทางใบใหญ่ที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ ช่วยยืนยันความคิดของเขาว่าเธอเหมือนนักเดินทางมากกว่า

แล้วเธอมาทำอะไรอยู่ที่นี่

“จากหลักฐานที่เห็นทำให้เชื่อได้ว่า” สรวัตตรนัยส่งเสียงขึ้นมา “ฆาตกรรมคงเริ่มต้นขึ้นในห้องนี้”

การุณเลิกสนใจหญิงสาวที่ดูเหมือนจะอยู่ผิดที่ผิดทาง และดึงสมาธิกลับมาทางสรวัตตรนัยที่กำลังลำดับเหตุการณ์ให้ฟัง

“มันชัดเจนเลยว่า ก่อนที่จะถูกฆ่า คุณปฏิกรรมได้นั่งพูดคุยกับใครสักคนที่โต๊ะตัวนี้”

“นั่นผู้ตายก็ต้องรู้จักกับฆาตกรนะสิ” การุณแทรกขึ้น และนึกสงสัยว่า เขาถูกตามตัวมาที่นี่ด้วยเหตุผลใดกันแน่ ในเมื่อเบาะแสที่จะสาวไปถึงตัวฆาตกรก็ออกจะชัดเจนขนาดนี้ ไม่จำเป็นต้องพึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการไขปริศนาอย่างเขาเลย

สรวัตตรนัยจ้องหน้าเขาด้วยสายตาดูดั้น คล้ายจะบอกว่า ความคิดของคุณยังอ่อนหัดนัก “แล้วคุณเคยเปิดประตูต้อนรับคนแปลกหน้ากลางดึกบ้างไหมล่ะ”

ชัดเจนเลย การุณนึก คิดนี้ทำให้อารมณ์ของสรวัตตรเดือดปุด ๆ จวนจะระเบิดอยู่แล้ว

“หลังจากเจรจากันอยู่พักหนึ่ง” สรวัตตรนัยพูดต่อ “ก็เกิดการยื้อแย่งอะไรบางอย่าง”

การุณยอมรับความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ของสรวัตตรนัย จากสภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า มันใช้คำว่าต่อสู้แย่งชิงได้เลย แต่พวกเขาแย่งชิงอะไรกันล่ะ มันสำคัญถึงขนาดต้องลงมือฆ่ากันเสียหรือ

ด้วยความสงสัย การุณชะงักเข้าไปดูรูปภาพบนหน้ากระดานที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะ พลังขมวดคืออย่างแปลกใจ “แต่คงไม่ใช่แบบสำหรับสลักหินหรือกระเบื้อง”

“คาดว่าคงมีค่ามากกว่านั้น” สรวัตตรตอบแบบเอาจริงเอาจัง “แต่คุณปฏิกรรมได้มันไป”

การรุมเงยหน้าขึ้นอย่างรุนแรง “ของไม่ได้ถูกแย่งไปหรือครับ” ถ้ามันตำรวจ ก็ต้องรู้แหละสิ ว่าอะไรคือประเด็นสังหาร เขานึก แต่ทำไมในดวงตาสารวัตรถึงได้มี แต่ความสับสนและรุนแรง

“อย่างน้อยคุณปฏิกรรมก็รักษามันไว้ได้พักหนึ่ง และพยายามหลบหนีเข้าไปข้างใน” สารวัตรด้นัยชี้ไปทางประตูด้านหลัง และเริ่มออกเดิน

ศพอยู่หลังประตูนั้นรี การรุมนี้ รีบสาวเท้าตามไป คืบนี้สารวัตรด้นัยอารมณ์เสียมากเกินเหตุ เขายังไม่อยากจะเป็นอย่างหนึ่งต้นเหตุที่ทำให้เจ้าของคดีหงุดหงิดมากไปกว่านี้ แต่พอพ้นประตูห้องรับแขกออกมา การรุมก็ต้องชะงักเท้าด้วยความรุนแรง ประตูบานนี้ไม่ได้เปิดเข้าไปสู่ห้องใดห้องหนึ่งอย่างที่เราควรจะเป็น

มันไม่ได้เป็นห้องอะไรเลย และไม่มีศพด้วย

สารวัตรด้นัยหันมามองอย่างรำคาญ เมื่อไม่เห็นเขาเดินตามไป “มีอะไรผู้กอง”

การรุมมองไปรอบตัว รู้สึกคล้ายกับว่า เขาหลุดเข้ามาในปราสาทหินที่ไหนสักแห่ง สิ่งที่น่าประหลาดตรงหน้าคือโถงทางเดินกว้างสามเมตร ผังด้านหนึ่งก่อด้วยหินทรายตัดเป็นก้อนสี่เหลี่ยม มีช่องประตูซ่อนอยู่เป็นระยะ คืบด้วยรูปสลักหินแบบลอยตัว ตั้งชิดผนังเหมือนเป็นฉากบังตา มีอยู่ชิ้นหนึ่งล้มลงมากระแทกพื้นแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ที่เหลือตั้งเรียงกันอยู่ในระดับสายตา เป็นแนวยาวไปตลอดทางเดิน คล้ายกับช่องแอบมองเข้าตึกของบ้อมปราการในสมัยก่อน โดยมีห้องรับแขกที่ถูกกั้นอยู่อีกฟากหนึ่งทำหน้าที่เป็นเหมือนปราการด้านหน้า พื้นผิวของหินที่ปูทางเดินได้ทำถูกสกดให้ขรุขระอย่างตั้งใจ สะท้อนให้เห็นทางเดินชีวิตที่ไม่เคยราบรื่น แสงไฟที่ส่องลงมาจากเพดานสูงสี่เมตรยิ่งทำให้ดูแปลกตา

โถงทางเดินนั้นยาวสี่สิบเมตร ด้านขวาทะลุไปสู่ห้องใหญ่ห้องหนึ่ง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นครัว การรุมเดินตามสารวัตรไปทางซ้าย ซึ่งยาวกว่าด้านขวาสามในสี่ส่วน และก้าวขาข้ามรูปสลักหินที่ล้มลงมาขวางทางเดิน “บ้านหลังนี้ดูแปลก ๆ นะครับ”

“คุณปฏิกรรมเป็นผู้มีรสนิยมทางศิลปะลึกซึ้งลึกลับเสมอ” สารวัตรเริ่มเดินต่อ “บ้านหลังนี้ท่านออกแบบและก่อสร้างด้วยตัวเอง ก่อนจะย้ายเข้ามาอยู่เมื่อสิบปีที่แล้ว”

ประโยคสุดท้ายสะดุดใจการุณอยู่ลึก ๆ “พื้นเพเดิมของผู้ตายไม่ใช่คนที่นี่หรือครับ”

“ถ้าเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุเสร็จเมื่อไหร่ เราจะกลับไปเช็กทะเบียนราษฎรดูว่า คุณปวีกรมย้ายมาจากไหน”

ขณะเดินตามสารวัตรดำนัยไปตามโถงทางเดินที่แทรกตัวอยู่ในบ้านหินรูปร่างประหลาด การุณก็นึกถึงบรรยากาศตอนไปเที่ยวปราสาทหินนครวัดเมื่อช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา มันให้ความรู้สึกคล้ายคลึงกันเหลือเกิน จะแตกต่างกันก็ตรงที่สถานที่แห่งนี้ดูใหม่กว่า และไม่มีนางอัปสรรายรำอยู่บนผนัง นอกจากรูปสลักสารพัดสัตว์ที่ตั้งประดับอยู่รอบบ้าน

อารยธรรมยุคโบราณกับสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ช่างผสมผสานกันได้อย่างกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว

ระหว่างทางเดินผ่านห้องสองห้องซึ่งประตูเปิดอ้าอยู่ เจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งกำลังค้นหาหลักฐานบางอย่างอยู่ข้างใน ห้องหนึ่งเป็นห้องพระ มีพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ประดิษฐานอยู่มากมาย บ่งบอกว่าเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นพุทธศาสนิกชน ผู้เคร่งครัดคนหนึ่ง ส่วนอีกห้องเป็นห้องนอนที่ดูเหมือนเพิ่งตกแต่งเสร็จใหม่ ๆ จากอุปกรณ์เครื่องนอนที่มีโทนสีอ่อน ๆ การุณก็พอจะเดาได้ว่า คงเป็นห้องของผู้หญิง

ตรงนี้แหละที่เป็นเรื่องน่าแปลก ในเมื่อวิกรม จงวิจิตร อยู่ตัวคนเดียว ไม่มีทั้งญาติพี่น้องหรือลูกหลาน แล้วมีห้องนอนของผู้หญิงอยู่ในบ้านหลังนี้ได้อย่างไร ถ้าจะมองว่าคุณปู้ทำไว้สำหรับเมียเก็บ ก็ออกจะพิลึกไปสักหน่อยสำหรับคนในวัยเก๋าลิปปี

สารวัตรดำนัยที่เดินนำอยู่ข้างหน้าหันมาถาม “ข่าวว่าคุณเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการไขปริศนาที่เก่งที่สุดของดีเอสไอ”

การุณไม่เคยพลาดปัดลมกับคำยกย่องนี้เลย ในฐานะนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีคะแนนสอบสูงที่สุดของรุ่น การุณจึงมีสิทธิ์เลือกหน่วยงานสังกัดก่อนใคร แต่ในฐานะที่เป็นลูกคนเดียว แม่ของเขาไม่ปลื้มเลยที่ลูกชายเป็นตำรวจ จึงขอร้องให้เขาหาทางเปลี่ยนไปทำงานที่ไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ร้าย แล้วมันจะมีหน่วยงานไหนล่ะที่จะเหมาะสมไปกว่ากรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งวัน ๆ ได้แต่หมกตัวอยู่กับหลักฐาน

ที่กองสูงท่วมหัว และสารพัดปริศนาที่มาในรูปแบบต่าง ๆ เมื่อกรมสอบสวนคดีพิเศษมีหนังสือมาขอตัวไปช่วยราชการ เขาจึงไม่ต้องเสียเวลาคิดนาน

ตอนที่เข้าทำงานกับกรมสอบสวนคดีพิเศษใหม่ ๆ การถูกส่งตัวไปศึกษางานหนึ่งปีทีโอพีไอ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เชี่ยวชาญการคลี่คลายคดีของสหรัฐฯ และเป็นต้นแบบดีเอสไอของไทย ที่นั่น เขาได้เรียนรู้หลักการวิเคราะห์หลักฐานแบบสากล และยังสอนให้เขารู้จักการใช้อาวุธ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยได้สัมผัสตอนอยู่เมืองไทย ประสบการณ์ที่เก็บเกี่ยวมาในครั้งนั้น ช่วยให้เขารอดพ้นจากการตกเป็นอาชญากรอย่างหวุดหวิด

ปีที่แล้วเขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีดังแห่งปี ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการไขปริศนา แต่ในอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา เขาก็ตกเป็นผู้ต้องหาคนสำคัญที่ตำรวจต้องการตัวมากที่สุด และยังถูกตามล่าจากอิทธิพลมืดที่ต้องการให้เขาเป็นแพะรับบาป แม้ว่าสุดท้ายแล้วเขาจะปิดคดีได้สำเร็จ แต่แม่ของเขาก็ยังบ่นว่า “เรื่องนี้ทำให้แม่อายุสั้นลงไปหนึ่งปี”

การลงสู่หลุมฝังศพนั้นไม่มีวันหวนกลับมาอีกแล้ว “คดีนี้ฆาตกรทั้งปริศนาอะไรไว้ครับ”

“ไม่ใช่จากฆาตกร แต่เป็นปริศนาของผู้ตาย”

การถามอย่างแปลกใจ “ปริศนาประเภทไหนครับ”

“ผมไม่รู้” สารวัตรदनัยส่ายหน้า “คนของผมพยายามกันเต็มที่แล้ว แต่ยงตีความไม่ออก ผมถึงได้ขอความช่วยเหลือไปที่ดีเอสไอ แล้วเขาก็ส่งคุณมา”

ตอนได้รับคำสั่งให้เดินทางมาช่วยตำรวจท้องที่ทำคดี การถูกสั่งอยู่กับการส่งคุณลงโรงพยาบาลพอดี ขณะที่หัวหน้าของเขาก็ไม่ได้บอกอะไรมากไปกว่าสถานที่ที่ต้องไป และผู้รับผิดชอบคดี “ผู้ตายทั้งอะไรเอาไว้ครับ”

“ดูเหมือนว่าก่อนจะสิ้นใจ คุณปวิกรมได้ทำอะไรบางอย่างที่คนทั่วไปเขาไม่ทำกัน คนของผมก็บอกไม่ได้ว่า มันเป็นเรื่องบังเอิญหรือเป็นความตั้งใจ ซึ่งถ้าเป็นประเด็นหลัง ก็ถือว่าเป็นเรื่องแปลกมาก”

การถามไม่เข้าใจว่าสารวัตรदनัยหมายถึงอะไร แต่คงไม่ใช่อย่างที่เขาคิดแน่ และถ้าสิ่งที่สารวัตรพูดมาเป็นเรื่องจริง ผันรายในใจเขาก็ถูกปลุกขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

ปีที่แล้วก็ปรีดาของเหยื่อฆาตกรรมนี้แหละที่ทำให้เอาเขาเกือบตาย

หลังจากได้เห็นลายมือเลือดในครั้งนั้น การรุมกันฆาตกรรมที่เขียนด้วยหมึกสีแดงไปพักหนึ่ง “มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นด้วยหรือครับ”

“เดี๋ยวคุณก็จะได้เห็นเอง” สารวัตรหยุดตรงสุดทางเดิน หน้าประตูที่เปิดอ้าอยู่ มีแสงแฟลชของกล้องถ่ายรูปลอดออกมาเป็นระยะ “คุณปู้วิกรมวิ่งหนีมาที่ห้องนี้”

“เขาวิ่งมาไกลนะครับ” การรุมมองย้อนกลับไปยังหลัง และชี้มือไปทางห้องที่เพิ่งจะเดินผ่านมา “ก่อนหน้านี้ประตูห้องพวกนั้นล็อกเอาไว้หรือเปล่าครับ”

“ตอนที่ตำรวจมาถึง ประตูทุกบานในบ้านหลังนี้ไม่ได้ล็อก ยกเว้นประตูรั้วที่ปิดล็อกด้วยระบบไฟฟ้า”

การดูใช้สายตาคำนวณระยะทางจากห้องรับแขกมาถึงตรงนี้ ดูเหมือนว่าเหยื่อฆาตกรรมวัยเก๋าสิบปีได้เลือกวิธีหลบหนีที่ขัดแย้งกับสัญชาตญาณของตัวเอง และมีโอกาสหนีรอดน้อยที่สุด “แล้วทำไมเขาไม่ยอมเข้าไปหลบอยู่ในห้องใกล้ๆ”

“คงเป็นเพราะความคุ้นเคยมั้ง” สารวัตรตอบอย่างไม่ใส่ใจ “เพราะห้องนี้เป็นห้องของคุณปู้วิกรม”

“แต่ประสบการณ์ในการทำคดีของผมบอกว่า ในขณะที่คนเรากำลังหวาดกลัวจากการถูกตามล่า สิ่งแรกที่เขาจะนึกถึงคือความปลอดภัย ไม่ใช่ความคุ้นเคย และเขาจะเลือกสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวมากที่สุดเป็นที่พึ่ง” การดูแย้ง “เว้นแต่ว่า มันมีเรื่องอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

“ฉันก็ช่วยให้ประสบการณ์ของคุณหาเหตุผลให้ผมหน่อยเถอะ ว่าทำไมผู้ตายรายนี้ได้แตกต่างจากคนอื่น” สารวัตรदनัยบอกด้วยเสียงขุ่นมัว แล้วก้าวขาข้ามธรณีประตูเข้าไปในห้อง

การดูถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย คำคืบนี้ช่างเป็นช่วงเวลาที่น่ารำคาญของเขาจริงๆ อยู่ดีๆ คุณลุงผู้มีวุฒิภาวะก็ลี้ภัยแปลกๆ ก่อนจะไปนอนโคม่่าอยู่ในห้องไอชียู แล้วนี่เขายังต้องมาร่วมงานกับคนที่อากรรมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอยอีกต่างหาก ไม่รู้ว่าหลังจากนี้เขาจะต้องเจอกับอะไรอีก

ชั่วขณะหนึ่ง หลังจากก้าวเข้ามาในห้องที่เกิดเหตุฆาตกรรม การุณ กาลัญญู ก็รู้สึกว่าเขาต้องการเวลาทำใจสักพักหนึ่ง แม้จะเคยเห็นศพมากมายในชีวิตการทำงานกับกรมสอบสวนคดีพิเศษ แต่ครั้งนี้มันเลวร้ายกว่าที่เขาคิดไว้มาก

“ห้องนี้เป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดในบ้าน” สารวัตรदनัยบอกกล่าว “คุณปู้วิกรมใช้เป็นทั้งห้องนอนและห้องทำงาน”

การุณยังไม่กล้ามองไปที่ศพตรง ๆ เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องนี้เป็นห้องรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ มีเพดานสูงถึงหกเมตร สื่อความหมายชัดเจน ชีวิตนี้ต้องการความโปร่งโล่ง พื้นเป็นหินขัดสีเหลืองอ่อน ผืนผ้าจากหินทราย และปิดทึบหมดทุกด้าน คล้ายเป็นห้องนิรภัยสำหรับหลบซ่อนตัว ยกเว้นด้านทิศตะวันออกมีช่องหน้าต่างบานคู่สองช่อง ตัวหน้าต่างเป็นกระจกใส คล้ายออกแบบไว้เพื่อรับแสงอรุณโดยเฉพาะ ห้องนี้แหละที่ดูคล้ายส่วนหัวของเสือหมอบ แสงจันทร์ที่ส่องลงมาจากระทปกระจกหน้าต่างทำให้เสือหมอบดูเหมือนมีชีวิต และมีประกายตาแรงกล้า เมื่อมองผ่านหน้าต่างลงไปที่สระน้ำเบื้องล่าง พญานาคยังคงโผล่ขึ้นมาพ่นน้ำคารวะ บ่งบอกความหมายว่า ข้ายอมสยบให้ท่านแล้ว

เมื่อตรงนี้เป็นส่วนหัวของเสือหมอบ ก็เดาได้เลยว่าห้องน้ำของบ้านหลังนี้ควรจะอยู่ตรงไหน รสนิยมทางศิลปะช่างล้ำลึกโดยแท้ การุณไม่สงสัยเลยว่า วิกรม จงวิจิตร เป็นคนรวยที่สมถะขนาดไหน ห้องทั้งห้องดูโล่งตา ไร้ซึ่งเครื่องประดับตกแต่งใด ๆ ยกเว้นเครื่องเรือนที่จำเป็นต่อการดำรงชีพเพียงไม่กี่ชิ้น โต๊ะทำงานไม้สักตั้งอยู่ริมหน้าต่าง ตู้หนังสือตั้งอยู่ตรงมุมห้อง เตี้ยหินอ่อนหลังใหญ่ ตั้งชิดผนังด้านทิศตะวันตก มีตู้เซฟเก็บของมีค่าตั้งอยู่ใกล้ ๆ ผ้าห่มสีฟ้าที่คลุมอยู่บนที่นอนขนาดหกฟุตยังอยู่ในสภาพเรียบร้อย บ่งบอกว่าคืนนี้ผู้ตายกระวนกระวายกับการรอคอยอะไรสักอย่างจนไม่มีกะจิตกะใจจะนอน

“คุณปู้วิกรมพยายามจะเข้ามาหลบในห้องนี้” สารวัตรลำดับเหตุการณ์ต่อ “แต่ถูกยิงเข้าที่กลางหลัง จึงล้มลงไปที่พื้น”

การุณกวาดสายตากลับมาที่พื้นตรงหน้า คุราบเลือดสีแดงคล้ำกองใหญ่เริ่มจะแห้งแล้ว มีธงเล็ก ๆ ติดหมายเลขตั้งอยู่ข้าง ๆ เพื่อลำดับเหตุการณ์ เจ้าหน้าที่มูลนิธิสืบลำดับรอยเท้าและผ่าห่อศพ

จากสภาพที่เห็นพอจะเดาได้ว่า กระสุนปืนของฆาตกรคงตัดเส้นเลือดใหญ่พอดี เลือดถึงได้ไหลออกมามากมายผิดปกติ แต่คุณบุญในวัยเก้าสิบปีก็ทรุดอย่างเหลือเชื่อ ท่านยังไม่ตายในทันที และยังนอนอยู่ตรงนี้อีกพักหนึ่ง

“ของที่ท่านแย่งมาได้หลุดกระเด็นออกจากมือ” สารวัตรเล่าเป็นฉาก ๆ “คุณบุญวิกรมพยายามกระเสือกกระสนไปคว้ากลับคืนมา แต่ก็ถูกฆาตกรหยิบเอาไปเสียก่อน ท่านจึงมานอนสิ้นใจอยู่ตรงนี้”

การดูแลสายตามตามคราบเลือดที่ไหลเป็นทางไปที่โต๊ะริมหน้าต่าง ร่างไร้ลมหายใจของคุณบุญวิกรมนอนคว่ำหน้าอยู่ตรงนั้น เจ้าหน้าที่คนหนึ่งกำลังถ่ายภาพในมุมต่างๆ ขณะที่อีกสองคนกำลังเก็บหลักฐานอยู่ใกล้ๆ

แม้จะใช้เวลาทำใจมาพอสมควรแล้ว แต่เขาก็กังข่มความรู้สึกสยดสยองไว้ไม่ได้ ในวาระสุดท้ายของชีวิต วิกรม จงวิจิตร ชายชราวัยเก้าสิบปีผู้มีเส้นผมขาวโพลนทั้งศีรษะ นอนคว่ำหน้าจมกองเลือดในท่าตะเกียกตะกายหนีความตาย คางเหยียดขึ้นที่เต็มไปด้วยต่อสั่น ๆ ของเคราสีขาวตั้งอยู่บนหินขัดสีเหลืองอ่อน ใบหน้าหงายเชิดขึ้น ดวงตาเบิกโพลงจ้องเขม็งไปข้างหน้า คล้ายกับต้องการจดจำภาพสุดท้ายของชีวิตไปสู่ภพหน้า เชื่อว่าถ้าฆาตกรได้เห็นภาพนี้ ต่อให้มีจิตใจเหี้ยมโหดขนาดไหนก็ต้องเกิดอาการผวา และอาจจะถูกตามหลอกหลอนไปตลอดชีวิต

“วันนี้เป็นวันเกิดครบรอบเก้าสิบปีของคุณบุญวิกรม” สารวัตรนัยซีให้ลูกน้องของขบวนการที่วางอยู่บนโต๊ะริมหน้าต่าง “เป็นคืนแห่งการฉลองที่เจ็บปวดเหลือเกิน”

จากจำนวนกล่องของขบวนการที่วางเรียงกันอยู่ บอกให้รู้ว่าคุณบุญวิกรมเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป ยกเว้นใครบางคน ของขวัญชิ้นสุดท้ายที่คุณบุญได้รับจึงเป็นลูกปืน

การเดินเข้าไปดูใกล้ๆ “ยังไม่มีใครแตะต้องศพใช่ไหม”

“ถ้าไม่ใช่เพราะรอให้คุณมาดูก่อน เราคงชันสูตรพลิกศพเสร็จไปแล้ว”

“แล้วมีใครพอจะรู้บ้างไหมว่า สิ่งที่มาตกรได้ไปคืออะไร”

สารวัตรนัยหันไปพยักพยอกกับลูกน้องของเขา “ให้ดีเอสไอเขาดูหน่อย”

“ครับ” เจ้าหน้าที่รับคำ แล้วหันหลังเดินไปทางประตูห้อง

ฆาตกรไม่ได้เอาของที่ปล้นไปด้วยรี การุณนึก จั่นเจ้าหน้าที่ที่ต้องรู้แน่ๆ ว่า

อะไรคือประเด็นสังหาร แต่ทำไมท่าทางสารวัตรदनัยถึงยังดูมีดมน

อีกสองสามวินาทีต่อมา การรุมก็ต้องรุนแรงมากยิ่งขึ้น เมื่อสวิตช์ไฟบนผนังข้างประตูถูกกดปิดดังตะเซ่ ส่งผลให้ความมืดเข้าครอบคลุมอย่างฉับพลัน ขณะที่แสงจันทร์ส่องผ่านกระจกหน้าต่างลงมาจับร่างไว้วิญญาณของผู้ตายพอดี เกิดเป็นเงาหลอกลตาตุคล้ายกับศพกำลังจะลุกขึ้นมาจากพื้น

ถ้าไม่คุ้นเคยกับการเห็นศพในลักษณะแปลก ๆ มาก่อน การรุมคงผะไปแล้ว

เจ้าหน้าที่คนนั้นเดินกลับมา พร้อมกับเปิดไฟฉายแบบสีกไลต์ แสงสีม่วงส่องไปจับตรงจุดที่มีธงติดหมายเลขตั้งอยู่ ห่างจากศพคุณปู่วิกรมแค่เอื้อมมือถึง “ของที่ว่านั้นอยู่ตรงหน้าคุณแล้วผู้กอง”

การรุมชะโงกหน้าเข้าไปมอง นอกจากธงติดหมายเลขแล้ว พื้นที่ตรงนั้นก็มีแต่ความว่างเปล่า “ไม่เห็นมีอะไรนะครับ”

“ดูดี ๆ สิครับผู้กอง” เจ้าหน้าที่ย้ำ “แล้วคุณจะได้เห็นเอง”

เมื่อหันไปมองไฟฉายกระบอกเล็ก ๆ ในมือเจ้าหน้าที่ การรุมก็ตระหนักว่าหลักฐานชิ้นนี้คงไม่ใช่สิ่งของธรรมดาอย่างที่เขาคิดเสียแล้ว เพราะแสงอัลตราไวโอเลตนั้นมีไว้เพื่อส่องหาเคมีวัตถุ และสิ่งของที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

คดีชิ้นนี้เป็นฆาตกรรมเพื่อแย่งชิงอะไรกันแน่ เป็นสิ่งของที่ไม่อาจจับต้องได้หรือไม่